

Kvankam la eklezia jaro komenciĝas jam en la 1-a de septembro.

La karakteriza simbolo de advento estas krono el branĉetoj kaj floroj kun kvar kandeloj laŭ la nombro de la semajnoj. Infanoj ricevas adventan kalendaron kun dolĉaĵoj.

La ĉeĥa muzika tradicio fieras pri nombro de belaj adventaj kantoj. Okazas matenaj mesoj – „roráty“. La adventaj dimanĉoj nomiĝas: fera, bronza, arĝenta kaj ora. Ili havas nenian rilaton al kristana tradicio, estas nur komerca utiligo.

Laŭ Wikipedio: Hužerová + Drahotová

Aromoj de kristnaskaj rememoroj de mia infanaĵo

Mi bakis poman volvaĵon. Mi malfermis la ujon kun fajna sukero, de kiu ekaromis vanilo. Vanilajn guŝojn metis tien antaŭ multaj jaroj mia panjo kaj ni poste en la ujon nur aldonadis sukeron kaj la ujon ni eble eĉ neniam lavis. La vanila guŝo ene ĉiam estis.

La aromo transportis min en mian infanaĝon, en la rememoroj pri mia vivo, kvankam nia lando en tiu tempo devis nomiĝi „Protektorato de Bohemio kaj Moravio“.

Miaj unuaj rememoroj devenas el la tempo, kiam mi ankoraŭ ne kapablis paŝeti. Mi kuŝis en metala liteto, kiu estis de du flankoj fermita per metala stango kun reto. Mi palpis tra la reto kaj per ega peno mi rampis supren, ĝis mi atingis la stangon ĝin tuŝante per la buŝo, mi sukcesis momenton stari. Nekredebla venko!

Alia rememoro ne estis agrabla. Ĝi devenas el vintraj tempoj, kiam miaj piedoj dolore frostis, unue en la infana sako, poste

survoje al mia avino, kiam miaj gepatroj veturigis min sur sledo al stacidomo proksime de la monto Bezděz kaj en la sakon, en kiu mi estis vestita, oni aldonis nutraĵon. Nu, la vilaĝo de mia avino kaj la monto Bezděz estis tiam en Grandgermanio...

Simila rememoro restis en mia kapo, kiam mi kaj mia panjo staris en vico por aĉeti karpon por la kristnaska vespero. Ni atendis ĉe la vendejo, ĝis oni komencos vendi. Estis mallumo. Fro-

stis. Mi staris ĉirkaŭpremante panjon kaj ŝi havis miajn malvarmajn manojn en siaj mantelaj poŝoj kaj ŝiaj manoj estis same malvarmaj. La karmo estis plene frostigita, kiam ni metis ĝin hejme en la kuveton, en kiu oni banis min. Panjo ekhejtis en malgranda hejtilo kaj mi ĝojis. Sed noktaj koŝmaroj, ke miaj piedoj kaj manoj estas frostiĝintaj, forpelas mian dormon ĝis nun.

Nuksojn ĉe la avino mi ne kapablis rompi per rompigilo, ĉar miaj manoj estis etaj, sed per martelo mi laboris lerte. Mi fieris pri tio. Kiam mia panjo preparadis paston por kristnaskaj biskvitoj, mi staris sur seĝeto kaj admiris ŝin. Ĉion ŝi faris bele, lerte. Kaj la aromo, kiam ŝi elprenis paton el la forno ...

Tiam ni loĝis en unu malgranda luita ĉambro, kie mi kun paĉjo ludis „kugleretojn“, ĉar en la planko estis truetoj, antaŭ ol paĉjo riparis la plankon, kovris per linoleumo kaj lakis per ruĝa farbo laŭ mia deziro, ĉar la sama tre plaĉis al mi en la kuracista konsultejo, kien li min gvidis, ĉar mi enmetis en mian nazon butoneton.

Miaj gepatroj dormis en komuna lito. En la ĉambro preskaŭ ne estis ia spaco, tamen ili sukcesis surprizi min per prilumigita laboro. Kia miraklo! La venontan tagon venigis min paĉjo al la

preĝejo por rigardi la „sanktan familion“ kaj Jezueton. Jam tiam mi ekkomprenis, ke naskiĝo de infano estas io brila kaj ke ankaŭ eĉ mi estas tia miraklo kaj mi klopodis esti ĉiam obeema, bona infano.

Jaroj pasis unu post la alia. Mia patro subite senkonsciiĝis. Matene li ankoraŭ laboris en la fabriko. Post tri tagoj li en la mal-sanulejo mortis sen adiaŭo.

La veninta Kristnasko estis ĉe la festena tablo sala de larmoj. De tiu tempo estis mi, kiu buĉis la karpon, bakis, preparis salaton, muelis nuksojn, kreis festenan humoron ... Mi ŝatis tion.

Kaj kiam mi akceptis knabeton en nian familion (el orfejo), la idilio estis perfekta. Kaj denove la jaroj pasis de Kristnasko al Kristnasko, nur nun venas Kristnasko kun profunda meditado kaj sen larmoj. Sed la aromon de kandeloj, kiajn bruligis mia paĉjo, mi flaras forte dum Kristnasko kaj same forte mi sentas konstante vanilan aromon de mia panjo kiam ajn, sufiĉas nur malfermi la ujon kun fajna sukero. Jindřiška Drahotová

Ĉarma kristnaska fabelo

Laŭ iu malnova legendo antaŭ multaj jarcentoj ekkreskis en belegaj libanonaj ĝardenoj tri cedroj. Cedroj kreskas malrapide, vere malrapide. Centojn da jaroj ili havis tempon por mediti pri la vivo kaj morto, pri homo kaj naturo. Ili fariĝis atestantoj de ega nombro de okazaĵoj sur nia tero. Regantoj alvenadis kaj foriradis, ekestadis kaj faladis imperioj, homoj multfoje verŝis sangon en militoj. La cedroj vidis amon kaj malamon, riĉecon kaj malriĉecon. Ili ri-

gardis karavanojn de negocistoj kaj solajn pilgrimantojn. Ili memoris kiel ŝanĝiĝadas la homa parolo kaj kiel homoj elkreis skribon. La arboj interparolis kune nur malofte, pli ŝate observis kaj meditis. Sed iam komenciĝis la konversacio pri ilia propra estonto.

„Mi spertis multe dum jaroj,“ komencis la unua, „nur povo estas grava, mi ŝatus doni lignon por trono de la plej forta imperiestro en la mondo.“

„Ŝajnas al mi,“ diris la dua, „ke la ĉefa afero en la mondo estas bono. Mi deziras fariĝi ilo, kiu povas ŝanĝi malbonon al la bono.“ „Mi estas certa, ke la plej grava estas kredo kaj animo,“ susuris la tria, „mi deziras, ke homoj, kiam ili min vidos, ricevu esperon kaj kredon.“

Dekjariĝoj pasis kaj en unu tago venis arbohakistoj, faligis la cedrojn kaj forportis ilin por dissegi.

La sorto ne respektas sonĝojn kaj dezirojn. De la unua cedro oni konstruis stalon. El la restaĵoj laboristoj faris simplan fojnokradon. El la dua cedro estis farita kamparana tablo. La ligno de la tria cedro ne estis tuj bezonata kaj restis kuŝanta en deponejo. La cedroj estis ĉagrenitaj: „Kia domaĝo, ke la homoj ne trovis por nia unika ligno pli noblan utiligon...“

Jaroj pasadis kaj dum iu nokto geedzoj sen tegmento super la kapoj venis en la stalon de la unua cedro por tranokti. Dum tiu nokto la virino naskis knabon kaj metis lin en fojnokradon. En tiu momento la unua cedro eksentis, ke ĝia sonĝo realiĝis. Ĝi servis por la plej granda reganto sur la tero.

Post tridek tri jaroj ĉe la tablo de la dua cedro sidiĝis dek du disĉiploj kun la Majstro. La dua cedro ekkomprenis, ke ĝi ne nur

portas pokalojn da vino kaj pladojn kun la pano, sed ĉeestas la kunigon de Homo kun Dio.

La sekvan tagon el la ligno de la tria cedro ĉarpentistoj faris krucon kaj sur ĝin najlis duonmortan homon. La tria cedro terurigis kaj ekploris pri la sorto de si mem kaj pri la sorto de la homo, najlita sur ĝi. Eĉ ne tri tagoj pasis kaj la homo fariĝis Lumo de la mondo kaj la kruco mem fariĝis simbolo de kredo.

Tiel realiĝis la sorto de la tri cedroj. Kiel kutime okazadas – tute alie ol oni povas imagi.

Blanka Hužerová

Anda de Andoj

Antaŭ tre tre longe, ĉe la piedoj de la Anda-montaro, troviĝis eta vilaĝo, kie loĝis diligenta knabino. Ŝia nomo estis Anda, kaj ŝi estis paŝtistino.

Ĉiutage Anda vekiĝis frue kaj kondukis lamojn de la vilaĝo al

paŝtejo. Ŝi scipovis melki ilin kaj ankaŭ purigi. Kiam unu el la lamoj vundiĝis aŭ malsaniĝis, Anda flekis ĝin kaj kuracis ĝin pere de folioj, semoj, fruktoj aŭ radikoj.

Tiujn kuracrimedojn instruis al ŝi la potenca sorĉistino Kvinoo, la patrino de ĉiuj grenoj, kiu loĝis en malproksima kavo, tre alte en la montaro. Foje, dum plenluna nokto, Granda Vesperto eniris la vilaĝon. Li estis malica sorĉisto, kiu aliformiĝis en vespertegon por ŝteli manĝon.

Senbrue li prenis sakon da legomoj kaj grenoj, metis ilin sur la dorson de du lamoj kaj malaperis kune kun la ŝarĝitaj bestoj.

Ekde tiam li komencis viziti la vilaĝon ĉiun plenlunan nokton por ŝteli. Ĉiam li endormigis la vilaĝanojn, tiel ke ili ne kapablis forpeli lin. Oni preparis dekojn da kaptiloj por kapti lin, sed li superruzis ĉiujn per siaj sorĉoj.

La vilaĝanoj fariĝis pli kaj pli malkontentaj. Anda estis plej ĉagrenita el ĉiuj, ĉar ŝi amis la lamojn de la vilaĝo en la montaro. Tri tagojn ŝi paŝis kun la lamoj tra kaŝitaj sekretaj padoj, ĝis ŝi alvenis al la kavo de Kvinoo.

La saĝa kaj potenca Patrino de ĉiuj Grenoj manĝigis la lamojn kaj la knabinon, aŭskultante ŝiajn plendojn. Dum la nokto Anda kaj la lamoj dormis, sed la sorĉistino laboris diligente. La sekvan matenon Kvinoo ŝarĝis la lamojn per sakoj da mirakla greno kiun ŝi ĵus preparis, Anda revenis hejmen kune kun la ŝarĝitaj lamoj.

Tio okazis ĝuste dum la sezono de grenosemado, kaj la vilaĝanoj tuj eksemis la novan grenon. La Granda Vesperto daŭrigis siajn vizitojn kaj ŝtelojn sensuspekte, ankoraŭ kelkajn monatojn. Dume, la mirakla greno donis tre rapidan rikolton kaj la vilaĝanoj komencis prepari kaĉon el ĝi. Tiu manĝaĵo igis ilin ĉiutage pli fortaj. Iun nokton La Granda Vesperto venis por ŝteli kiel kutime, sed la vilaĝanoj finfine sukcesis kontraŭstari liajn sorĉojn kaj forpeli lin. Pro timo, li fariĝis pli kaj pli malgranda kaj kaŝis sin. Laŭ onidiroj li perdis por ĉiam la kapablon sorĉi kaj al la vilaĝo li neniam revenis.

La miraklan grenon, la vilaĝanoj nomis kvinoo laŭ la nomo de la patrino de ĉiuj Grenoj. Ĉu vi konas ĝin? Ĉu vi ŝatas ĝin?

Luiza Carol

El la gazeto Juna Amiko sendis Jindra Drahotová

Grumeloj el avenaj flokoj sen sukero

Preparo: 5 glasojn da avenaj flokoj

1 glaso da muelita kokoso

1 glaso da raspitaj nuksoj

1 glaso da sekigitaj vinberoj

3/4 glaso da lakto

1/3 glaso da butero

Sur la ingrediencojn verŝu la lakton kun fandiĝinta butero. Ĝisfunde knedu kaj poste kreu grumelojn. Sekigu sur pato ĉirkaŭ 20 minutojn ĉe 120 gradoj C. Bonan apetiton! J.Drahotová

Demandilo por niaj legantoj

Proksimiĝas la fino de la jaro 2017 kaj nia redakcio tre volonte scius, kiuj artikoloj el tiu ĉi jaro plej multe plaĉis al vi. Ĉu ekzistas temoj, kiujn vi ne volas aŭ kiujn vi preferas legi? Ni ĝojatendas viajn respondojn, kiuj helpas al ni en nia plua laboro.

Jarmila Rýznarová

INFORMILO – monata gazeto por esperantistoj-handikapuloj + suplemento **ANTAŬEN**

Eldonas AEH – Asocio de esperantistoj-handikapuloj

Redaktoroj: J. Rýznarová, L. Srbová

Adreso: Svaz zdravotně postižených esperantistů, Na Okrouhlíku 953/21,
530 03 PARDUBICE, CZ tel. **466 611 941** SKYPE : jary_esperanto

e-mail: aeh@esperanto-aeh.eu interreto: www.esperanto-aeh.eu

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna, číslo účtu AEH **192150088**, kód banky **0300**

Při platbách vždy uveďte vaše členské číslo (nad vaší adresou) jako variabilní symbol!

Roční předplatné časopisu Informilo = 300,-Kč, příspěvek svazu dobrovolný.

La jarabono de Informilo 20 €. IBAN: CZ8108000000001926460283 BIC: GIBACZPX

Kodo ĉe UEA: aehk-z

La redakcio ne ĉiam havas la saman opinion kiel la aŭtoroj de la artikoloj.